

[Edel Saunte.]

Jeg vil for mit vedkommende sige mødrehjælpen tak for det store arbejde, der udføres. Mange af de mennesker, både mænd og kvinder, der arbejder i mødrehjælpen, yder et arbejde langt ud over det almindelige inden for sociale institutioner, et arbejde, der er ringe betalt i forhold til den betaling, der gives i andre institutioner, og et arbejde, der i høj grad går ind i deres liv.

I forbindelse med spørgsmålet om mødrehjælpsinstitutionerne vil jeg gerne rejse et andet problem og beder også den højtærede socialminister se på det. Det drejer sig om omkostningsfordelingen, byrdefordelingen, ved mødrehjælps arbejde. Efter den nugældende mødrehjælpslov er det således, at den kommune, i hvilken hovedsædet findes, og de kommuner, hvori en enkelt afdeling findes, skal betale dobbelt så meget til mødrehjælps omkostninger som de andre kommuner, mødrehjælpsinstitutionens område omfatter.

Efterhånden er de enkelte afdelinger udbygget med konsultationer, således at vi i dag har 86 konsultationer over hele landet. Dengang man ikke havde disse konsultationer i større udstrækning, var det måske rigtigt, at den by, hvori selve institutionen lå, fik mere nytte af mødrehjælpsinstitutionen, men jeg stiller mig tvivlende over for, at det er tilfældet længere. Jeg mener, at efterhånden som antallet af konsultationer er steget, vil det være rimeligt, at alle kommunerne i området betaler lige meget til mødrehjælpen, således at den enkelte by, der har en fast afdeling, ikke skal betale dobbelt så meget som de andre.

For Københavns vedkommende er det jo særlig byrdefuldt, fordi Københavnsinstitutionen i så stor udstrækning fungerer som en slags sekretariat, kan man sige, for de samlede mødrehjælpsafdelinger. Jeg mener i øvrigt, at vi snart igen må rejse det spørgsmål, om det ikke ville være rimeligt, at vi fik et egentligt sekretariat for mødrehjælpsinstitutionerne, et sekretariat, der kunne fungere som en landsorganisation, således at Københavnsinstitutionen ikke skulle bære dette arbejde. Efter min opfattelse har Københavnsinstitutionen i sig selv en så stor arbejdsbyrde

gennem sit arbejde, at det er urimeligt, at vi ikke får et sådant sekretariat, og jeg henstiller til den højtærede socialminister at overveje, om det ikke snart vil være rimeligt at tage dette problem op.

Hvad jeg imidlertid først og fremmest gerne vil vide, er, om ministerens opfattelse ikke falder sammen med min: at der i mødrehjælpsinstitutionerne gøres et arbejde, som er til uhyre gavn for mange ringe stillede kvinder, og at mødrehjælpsinstitutionerne i spørgsmålet om svangerskabsafbrydelse udfører et fortræffeligt arbejde, et arbejde, de ikke selv — som visse blade skriver — har ranet til sig, men som udelukkende omfatter det, som det høje ting har pålagt dem.

Ninn-Hansen: Når denne førstebehandling af finanslovforslaget er færdig, vil dette på samme måde som andre lovforslag gå til udvalgsbehandling, og det betyder, at det høje tings medlemmer — de fleste af dem — ikke får kendskab til det på ny før til marts; men det betyder også, at offentligheden i den tid holdes uden for de forhandlinger, der foregår om finanslovforslaget.

Det er ikke mærkeligt, at mange må undre sig over, at disse udvalgsforhandlinger om nogle af de vigtigste spørgsmål i samfundet skal foregå for lukkede døre. Jeg synes i hvert fald ikke, det er mærkeligt, at der er en udbredt modstand imod det — selv om det skal indrømmes, at pressen har forstået at give en reportage fra udvalgsmøderne, der er både levende og interessant. Men alligevel tror jeg, man må sige, at den tilstand, at udvalgsmøderne fortsat er hemmelige, fremkalder både irritation og mistænksomhed over for det parlamentariske liv.

Det er ikke ret længe siden, at kritikken herimod i særlig grad kom frem. Det skete i en udsendelse i radioen, der havde titlen: Lille demokrat, hvad nu? Ifølge et referat af denne radioudsendelse blev der også ført et forsvar for de lukkede døre. Jeg beder om den højtærede formands tilladelse til at komme med et citat fra dette referat i Politiken for den 25. november. Forsvaret for de lukkede døre lyder således:

„De er nødvendige som et værksted, hvor vi trygt kan eksperimentere os frem til den bedste lov, et sted, hvor vi kan